
Jesika

2

Na ústa Jesiky Jakesové se přitiskla ruka a proměnila její výkřik v tlumené sténání. Otevřela oči, zírала do vlhké, studené temnoty a v panické hrůze kolem sebe začala mlátit.

„Uklidni se, Jesiko!“ šeptal na ni jemně známý hlas. „No tak, klid! Vždyť to jsem já, Lydia... Všechno je to pryč.“

To není Molly, je to Lydia!

Jesika potřebuje už jen chvilinku, než se jí myšlenky rozjasní. Pomalu ji opouští křeč a s výdechem nekonečné úlevy klesá zpět na tvrdou pryčnu. Lydia ji pouští.

Už si vzpomíná, kde je. Není v cele vězení Newgate, ale na mezipalubě lodi *Tradewind*, patřící Východoindické společnosti. Loď s lidským nákladem, od Anglie vzdálená už tisíce mil, pluje mořem, které je sotva prozkoumané, s kurzem na konec světa, na cizí zemi, jíž někteří říkají Austrálie. Tam je trestanecká kolonie Nový Jižní Wales. Jesika už zase cítí klouzání trojstěžníku po nevlídném moři.

„Zase jsi měla tu noční můru?“ zeptala se Lydia a sedla si na kraj úzké pryčny.

Jesika přikývla, ale nebyla si jistá, že ji přítelkyně v tom přítmí dobře vidí, tak ještě řekla: „Ano, byla to znovu ta samá hrůza. Viděla jsem Molly před sebou tak jasně...“

„Molly je mrtvá.“

„Já vím. A přesto mě pronásleduje...“

„Byla zkažená, až na dno duše zkažená,“ řekla Lydia se závanem děsu v hlase, „přesto byla její smrt strašlivá.“

Byl to tah osudu? Jesika nevěděla. Každopádně tehdy v newgateském žaláři nedošlo na to, že by musela odevzdat svou pelerínu, aby si vykoupila její snášenlivost.

Krátce poté, kdy oné první noci v páchnoucí cele Jesika zrovna usnula, přišel na Molly jeden z jejích těžkých záchvatů. Jesiku ze spánku vytrhlo chroptivé sténání a příšerný křik ostatních žen. Avšak ještě než pochopila, co se v temnotě před ní odehrává, bylo už po všem. Molly najednou ležela u odtokového kanálu docela bezvládně. Ani Lydia už jí nemohla přispět. Molly byla po smrti, udusila se vlastním jazykem.

„Mně to připadá, jako by Molly umřela už před dávnou dobou,“ řekla Jesika zamyšleně.

„Taky že už uplynulo přes rok,“ na to Lydia. „*Je* to dávnno, zvláště když musí člověk mezitím žít jako zvíře..., nebo ještě hůř.“

Jesika myslela na to, že je tak konec listopadu, začátek prosince. Přesněji to nevěděla. Už dávnno se přestala zabývat kalendářem, na rozdíl od Frances Hollowayové, ležící na pryčně nad ní. Frances si z rezavých nůžek udělala ostrý nůž a po každém dnu, který uplynul, vyrýpla po straně své postele rýhu. Už jen pár týdnů a nastane nový rok, rok 1802.

„Nepotrvá dlouho a budou Vánoce,“ řekla Jesika a vzepřela se na loktech. Mezi jednotlivými postelemi, primitivně a narychlo sestavenými tak, že se nad sebou vršily tři, moc místa nebylo. Nedalo se ani vzpřímeně sedět.

Lydia se hořce usmála. „Vánoce... Vždyť já už ani nevím, co to je.“

„Třeba se v kapitánovi probudí dobrák a dá rozdat jeden příděl jídla navíc,“ napadlo Jesiku.

„Kapitán Crowe není o nic lepší než bachaři v Newgate,“ zbavila ji Lydia hned veškerých iluzí. „Copak se stará o to, jak nám je? Jsme vězeňkyně, co můžou mluvit o štěstí, když do té trestanecké kolonie Nového Jižního Walesu – čert ví, kde to vůbec je – dorazí živé. Neukázal se tady ještě ani jednou. Nejsme pro něj víc než živěj náklad. Vždyť se podívej, jak nás tady ubytoval! V Newgate to snad ani nebylo horší.“

Jesika musela dát přítelkyni zapravdu. Třípatrové palandy tu stály pod nízkým trámovým stropem těsně vedle sebe. Mezi jejich řadami vedla úzká ulička. Sláma, kterou jim dali na spaní, byla shnilá stejně jako ta v londýnském vězení. Za špatného počasí tu nebylo jediné suché místečko. Slaná voda pronikala sebemenšími mezírkami a všude zanechávala tenkou sol-

nou vrstvu. Není divu, že jim oči hořely a kůže trpěla záněty. Voda k mytí tu nebyla. Čerstvou vodu jim přidělovali jen v malých porcích, což zdaleka nestačilo k utišení neustálého pocitu žízně. S jídlem to nebylo lepší: nakládané maso tuhé jako stará podešev, sušený hrách a lodní suchary, v nichž se to jen hemžilo červy.

Ještě náročnější však bylo vydržet ty nepředstavitelně stísněné podmínky, a navíc tu temnotu. V mezipalubí trojstěžníku Východoindické společnosti se mačkalo téměř dvě stě deportovaných, sto patnáct žen a šestasedmdesát mužů.

Muže a ženy tu drželi v oddělených prostorách jako dobytek. Prostory ohraničovaly masivní stěny z trámů, v nichž zely malé otvory. Těmi mohli ozbrojení hlídači nahlížet dovnitř, případně tudy mohli na vězně namířit své muškety. Dokonce i přes den, kdy slunce z nebe pájilo jasnou, oslnivou silou, vládlo tady v mezipalubí přinejlepším pološero. Čas, který jim dopřáli strávit na palubě, závisel plně na náladě počasí a důstojníků. Když vězni občas směli na půl hodiny uniknout stísněnosti svého příbytku a dostat se na denní světlo, aby si na palubě mohli protáhnout údy a nadýchat se čerstvého vzduchu, mohli být vděční. Někdy jim to dovolili dokonce dvakrát za den. To se však, jak se někteří doslechli, stávalo jen tehdy, když měl první lodní důstojník Ned Tyler obzvláštní štěstí v kartách, nebo když byl z nějakého jiného důvodu zvlášť dobře naložený. Pokud se však počasí obrátilo, když se loď těžce probíjávala rozbouřeným mořem, neviděli vězni nebe celé týdny. Pak to v mezipalubí začalo být opravdu nesnesitelné. Nejen kvůli dusnu, neskutečnému puchu zvratků a vše prostupujícimu slanému vlhku, ale protože mezi trestanci natolik zhoustl vzduch, že stačila sebemenší drobnost a strhla se hádka, která se snadno zvrhla do prance. Rum, za který mnohé ženy platily hlídačům i některým důstojníkům vlastním tělem, rozhodně nepomáhal podobné spory utiřit...

Tlumený zvuk, který se ozval někde nad Jesičinou hlavou, sem vrátil temnou skutečnost nového dne. Přesně věděla, co to bylo. Frances Hollowayová udělala svým vlastnoručně upraveným nožem další zářez do zdánlivě nekončící dlouhé řady úzkých vrubů. Každý z nich označoval nový den.

„Je druhého prosince 1801,“ slyšely Lydia s Jesikou bezbarvé oznámení. Hned poté se nad hranou pryčny objevil stínový obrys dívky, jen o rok starší než Jesika. „Copak nemáte chuť pronést ranní modlitbu a přivítat nový den? Třeba by vás mohli vyslyšet a pak tahle zpropadená bárka pude ke dnu...“

Lydia se zasmála, jenže v tom smíchu chyběla veškerá radost. „To bys toho od nového dne chtěla hned nějak moc, Frances,“ odpověděla uštěpačně.

Frances se přehoupla přes kraj postele, seskočila do úzké chodbičky a protáhla se. „Máš pravdu, Lydie. Tak lacino nám to neprojde.“ V hlase jí neznela lítost ani trpkost, jen střízlivost a cynismus, až se Jesika otrásla. Jako by nebylo vůbec nic, co se Frances dotýkalo a vyvolávalo v ní bolest, smutek, naději nebo nenávisť. Pokud nenáviděla, pak to byla chladná, téměř neosobní nenávisť.

Jesika občas uvažovala, proč Frances přesto vyhledávala společnost její, Lydie Towneové a těhotné Ruby O'Connorové. Nejspíš ji však na jejich vzájemné soudržnosti zajímala jen její praktická, účelná stránka. Bylo to pro ni jen užitečné spojení druhů, na něž bylo spolehnutí. Všechny byly pevně rozhodnuté dožít se konce plavby.

„Vážně bych ráda věděla, jak ta kolonie Nový Jižní Wales vypadá a co nás tam čeká,“ ozvala se Jesičina přítelkyně Lydia.

„To ti klidně můžu říct,“ na to Frances Hollowayová. „Nákej fajnovej chlapík ze správy, takovej ten, jak bere všechno, co se mu nabídne, najednou objevil svou lásku ke spravedlnosti, a páč měl dojem, že sme se v Newgate měly jako prasata v žitě, zjistil, kde je to pravý peklo na zemi a...“

„Frances!“ okřikla ji Lydia.

„...a po delším hledání narazil na tohlencto místo, co se mu říká Novej Jižní Wales,“ dokončila Frances neomylně svou myšlenku.

„Tomu já nevěřím,“ odporovala Jesika. Někdy jí bylo opravdu zatěžko uchovat si v její blízkosti tu poslední jiskru naděje, která dřímala kdesi v jejím nitru a v nespočetných hodinách zoufalství jí dávala sílu žít a bojovat dál.

Frances si hrála se svým nožíkem. Zacházela s ním obratně. Nebylo pochyb, že tuto nebezpečnou zbraň umí výtečně užívat. „Pověz, kdy ti ta tvoje víra byla k něčemu dobrá?“ zeptala se suše.

„Prý s námi do toho Nového Jižního Walesu pluje i několik svobodných osadníků,“ řekla Jesika.

„To je pravda,“ přitakala Lydia nadšeně. „Slyšela jsem Betsy, povídala, že mezi pasažéry je dokonce i jeden duchovní, který se chce v Novém Jižním Walesu usadit. A taky byla řeč o nějakém bohatém obchodníkovi.“

Jesika byla Lydie za podporu vděčná. „No vidíš!“ zvolala triumfálně.

„Nevidím zatím vůbec nic!“

„Však já žádný ráj nečekám,“ vysvětlila Jesika. „Ale copak by se svobodní páni usazovali v oblasti, která by byla peklem na zemi?“

Frances pokrčila rameny. „Vodkad' to mám vědět? Všude je dost praštěnejch. Nedivila bysem se. Proč by někdo, komu se dobře daří, vopouštěl svoji anglickou domovinu, aby se pustil do nebezpečný přelavby, co trvá celý měsíce a nikdo neví, kde to skončí? Aby se pak usadil v kolonii, co vo ní sotva slyšel? Ne, klidně si říkejte, co chcete. Já tvrdím, že kdo něco takovýho dělá, bude k tomu mít sakra dobrý důvody. A už vůbec bysem se nedivila, dyby někerý z těchdle *svobodnejch osadníků*, jak jim ty říkáš, měli dost co děkovat osleplý spravedlnosti, že se na tudle cestu nemuseli vypravit tady dole mezi náma.“

„Ty vždycky najdeš, čím by se dal malovat čert na zeď. Jen aby tu nezůstalo stát nic, co by nám třeba mohlo dát trošku naděje!“ vyčetla jí Lydia lehce podrážděným hlasem.

„Koukám a vidim,“ opáčila Frances s chladnou lhostejností. „A dybyste vy na chvíli vtevřely voči, viděly byste to taky. Jen blázen by věřil, že nás na druhej konec světa vezou pro všeobecný vobveselení! Tenhle Novej Jižní Wales je trestanecká kolonie. Moc toho vo ní nevim, ani mě to tedka nezajímá, páč co budu potřebovat vědět, to se dovim, až tam budem. Ale vsadila bysem se, že nás tam nenechaj sedět někde ve stínu. Budem muset makat. A protože sme poslední pól z anglickejch vězení, znamená to, že tam pochípáme jako mouchy.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“ zeptala se Jesika.

„Páč bysem se dost divila, dyby to bylo jinak!“ odtušila Frances tvrdě.

Rozhovor na okamžik ustrnul.

„Kdo se vzdává naděje, vzdává se sám sebe,“ ozval se jemný hlas ze spodní pryčny třípatrové postele naproti. Patřil těhotné Ruby O'Connorové, mladé ženě se zrzavými vlasy a dolíčky ve tvářích posetých pihami, která si navzdory nelidským poměrům v mezipalubí trestaneckého transportu udržela jasný výraz a pocit radosti ze života.

Jesika měla příjemnou, veselou Ruby ráda. Svou důvěru v život jistě těžila z dítěte, které jí rostlo pod srdcem. Ne že by Ruby O'Connorová byla jediná těhotná žena na palubě lodi *Tradewind*... Jistě však byla jediná, která se ze svého těhotenství radovala. Její dítě bylo vytoužené, a jeho otcem byl Timothy O'Connor, s ní sezdaný irský rebel, jenž v Corku bojoval proti anglickým okupantům. Byl zrazen, když se po přepadení skladu zbraní schovával společně s Ruby. Timothyho prý zastřelili na útěku a jeho ženu odsoudili po krátkém, snad pětiminutovém procesu k patnáctileté deportaci do Nového Jižního Walesu. A pak už hrála roli jen náhoda, že zrovna tahle loď právě tou dobou nalodovala.

Ruby byla už delší dobu vzhůru, takže jí rozhovor tří žen na protější palandě neušel. Ani trochu se jí nelíbil způsob, jakým Frances mluvila o budoucnosti. „Naděje a víra jsou silnější než všechny zbraně světa!“

„Jen si poslechněte naši rebelku z Corku!“ zvolala Frances. „Tak si tu svoji naději a víru popadni a uvidíš, jak daleko se s nima dostaneš proti mušketám bachařů a tej jejich devíticasej kočce! Já ti klidně povím, čeho dosáhneš: zkrvavený hlavy a rozedranejch zad.“

„To není pravda,“ protestovala Ruby a posadila se. Pod cáry, které dříve bývaly trestanecký háv, se jí rýsovalo kulaté břicho.

„Ale je! Víra... Pch! Už jen dyž to slyším!“ odsekla Frances ostře. „Ta tvoje víra ti žaludek nenaplní, ani nezadrží kulku. Víra je něco pro fajnový paničky, co se na neděli pěkně navoněj a vypravěj se vyvenčit svoje nový šatičky. A pro děcka, co skočej na každěj nesmysl. Jediný, na co já věřim, je zkaženost světa! Věř tomu taky, milá Ruby, a ušetří ti to lecjaký zklamání!“

„Mluví z tebe zahořklost, Frances,“ odpověděla Ruby.

„Prdlajs!“

„Budeš nejspíš mít svoje důvody, takhle mluvit,“ pokračovala Ruby jemným hlasem. „Ale není to správný. Svět není jenom zkaženej, temnej a beznadějněj. Dokonce i tady na tomhle přišerným místě naděje a víra žijou, a ty...“

Frances se prudce otočila a vrhla po Ruby studený pohled. „Je mi tě líto!“ skočila jí do řeči „Můžeš doufat jedinež v to, abys to měla brzy za sebou.“

Jesice přeběhl po zádech mráz zlého tušení. Opatrně se zeptala: „Jak to myslíš?“

„Že bude mít Ruby štěstí, když se jí to narodí už mrtvý!“ vysvětlila Frances nelítostně. Jako by se jí vůbec nedotýkalo, že si Ruby toto dítě ze srdce přeje.

„Frances, ty se rouháš!“ vyděsila se Lydia.

„Ale ne, já jenom říkám, jak to je. Jen si nic nenamlouvejte. Všechny víte, že to dítě nemá sebemenší šanci na přežití. Máte snad mlíko nebo aspoň teplý deky? Chcete ho živit zahnílou vodou a červivejma sucharama? Copak nemáte voči? Já vám povídám, že se to mrně nedožije tejdne...“

„Přestaň! Přestaň!“ vzlykala Ruby a zabořila obličej do dlaní. Pak se rozplakala, až se její útlé tělo otrásalo.

V Jesice vřela slepá zlost. Uplynulý rok ji obrnil, nicméně její pancíř nebyl dost tvrdý na to, aby dokázala bezohledná slova, která tu pronášela Frances, jen poslouchat a nereagovat na ně, ať už byla pravdivá, jak chtěla. Prudce vyskočila a dala své zlosti průchod.

„Co to jsi za člověka?“ křičela na Frances. „Copak nemáš ani špetku citu v těle? Proč jsi to řekla?“

„Protože je to pravda!“ odpověděla Frances beze stopy lítosti. Otočila se a odkráčela.

Jesika, roztřesená vzteky, chvilku stála v chodbičce a dívala se za ní. Pak si klekla k Ruby a pohladila ji po vlasech. „Nebor si to tak,“ řekla, ačkoli věděla, jak málo ji tím může utěšit. „Však znáš Frances... Sotva ji změníme.“

Ruby nahlas vzlykla. „Proč to jen říkáš?“

Protože má Frances srdce z kamene, chtělo se Jesice odpovědět, ale pak ta slova potlačila a místo toho řekla: „Asi prožila něco strašlivého... Něco mnohem horšího, než všechno to, co tady musíme snášet my.“ V duchu doufala, že to tak nějak opravdu je, protože to by Frances trochu omlouvalo. Nechtělo se jí prostě věřit, že je taková, za jakou se vydává.

„Myslíš?“

„Doufám,“ odpověděla Jesika upřímně. Najednou si uvědomila, že už je to dávno, co naposledy viděla někoho plakat. Beznaděj tu vládla tak mocně, že nikdo z nich už ani neměl sílu plakat.

„Jesiko...“

„Ano?“

Ruby vzhledla, utřela si slzy a tiše řekla: „To dítě je všechno, co mi zbylo po Timovi a po naší vlasti.“ Položila obě ruce na vydulé břicho. „Jestli bude žít, budu mít taky trochu pocit, jako by u mě Tim ještě byl..., a to pak dokážu snést všechno, opravdu všecičko, Jesiko. Ale jestli moje dítě... umře, pak už taky nebudu chtít žít.“

Jesika Jakesová cítila, že Ruby čeká na její odpověď. Přesto se na ni jen mlčky zadívala očima zalitými slzami.